

๑๕๗

พณมเทียน

2

สกาเวเดือน

รัตมีแซ

กัณหาย้อนกลับมาร่วมวงในห้องนั้นอีกครั้งภายหลังจาก
อาบน้ำเสร็จ จะปั้นปึ่งวางทำเป็นผู้ใหญ่สักขนาดไหนก็ตามที่
หล่อนก็หนีสัญญาตญาณทั่ว ๆ ไปของผู้หญิงสาวไปไม่ได้
นั่นก็คือสัญญาตญาณแห่งการรวมกลุ่ม

มันยังไม่ดีเกินกว่าที่หล่อนจะวัง และน้องๆ หลานๆ
ก็ร่วมวงครึกครื้นกันอยู่ในห้องนั้น หล่อนไม่ทนเหงาอยู่ในห้อง
คนเดียวหรอก

“เอ ป่านนี้เลิกยังไม่กลับอีกหรือ?”

นางสาวราชไมตรีคนโตเปรยขึ้นลอยๆ ภายหลังจาก
คุยฟังถึงเรื่องคู่หมั้นหยุดปากลง และไม่ทันจะขาดเสียงเปรย
ของกัณหา ผู้ที่ถูกกล่าวขวัญถึงก็ปรากฏตัวขึ้นฟังขอบประตู
ยิ้มๆ ในมือแกว่งกระเป๋าถักด้วยลูกปัดสีเหลืองจ้า ๆ สกาวเดือน
ผู้หนึ่งหันหน้าออกไปทางประตูมองเห็นก่อน ทุกคนร้องทัก
ออกมาเบาๆ ทั้งหมดจึงหันขวับไปพร้อมกับทักกันแซ่ด

“ແหม! ແມ່ຄົນນີ້ຕ້າຍຍາກຈິງ ພຸດຕິຢູ່ຫຍັງ ກໍໂຮ່ເຂົ້າມາ
ເລຍ”

ປັທມາຮ້ອງອອກມາ

“ໄປໄຜນມາ?”

ສີນິທາມື່ນບ້າງ

“ທ່ານອາຫານແລ້ວກໍຂັບຖປະພາສພຣະນຄຣຍາມຣາຕຣີໄປ
ເຣື່ອງໆ ຕະ ກຳລັງກໍາອະໄກກັ້ນຢູ່”

“ແມ່ອາຈາຍ໌ສີນິແກກຳລັງເປີດເລກເຊອ໌ແລະແສດງຄຣມວິທີ
ຂອງການເມຄວັພໃຫ້ແມ່ສາວລ້າຍຸຄພວກນີ້ຢູ່ ເຮວຄວຣຈະໄປອາບນ້ຳ
ອາບທຳເສີຍໃຫ້ເຣີຍບຣ້ອຍ ແລ້ວກໍມາເຂົ້າຮັ້ນເຣີຍດ້ວຍ”

ກັດທາບອກມາພຣ້ອມກັບຫ້ວຣາ ເພີ່ງລັກຊະນ໌ຍັ້ມໆ ຍັງຄງ
ຢື່ນແກວ່ງຄຣເປ້າຕື່ອເລ່ນຢູ່ເຊ່ນເດີມ

“ທຳຈະສນຸດດີ...”

ຫລ່ອນວ່າ ແລ້ວກໍຫັນໄປທາງມີຣັ່ນຕີ ຄາມມາວ່າ

“ເປັນໃຈ ໄປຣັບສຣາຣຸວັນນີ້ ມາຕິ່ງເຣີຍບຣ້ອຍດີຣີ?”

มรินทร์ตาเป็นประกายขึ้นน้ำ บอกมาเสียงใส

“เครื่องดีเลยไปครึ่งชั่วโมงคะ แต่ทุกอย่างเรียบร้อยดี
แฟนฯ ทั้งหลายแห่กันไปรับสักร่วมห้าร้อยคนได้กระมัง
เจี้ยวจ้าวลั่นท่าอากาศยานไปหมด สนุกจัง ใครๆ ไม่รู้ดีกว่าเรา
ไปรับดารานาง บ่ายวันนี้บังเอิญดารานางเงินก็มาถึงเสียด้วย
คนสักระยะสิบล้านเห็นจะได้”

“พ่อนายทหารหนุ่มจากแซนเอิร์ทเป็นไงบ้างล่ะ?”

มรินทร์ได้แต่ยิ้มอย่างเปรมปรีดิ์ ไม่ได้ตอบอย่างใด
พัชรพลัยตอบแทนมาไหวว่า

“หล่อลากดินเลยคะ ผู้หญิงมองเหลียวหลังเลย ผิวเผิน
จะกลายเป็นฝรั่งไปเสียแล้ว แต่นิสัยเหมือนเดิม”

“อะไรๆ ก็ดีพร้อมหมดหรอก เสียอย่างเดียวพุงยื่น
ออกมานิด สงสัยเนยอังกฤษจะเข้าไปสร้างไขมันไว้มาก”

วิภาดาเสริมมาพร้อมกับหัวเราะ

มรินทร์หันไปก๊อปปี้สาวคนโต แล้วบอกต่อมาว่า

“รูฐถามถึงอาๆ ทุกคนเลยคะ บอกว่าอยากจะมาเยี่ยม
ในวันนี้เสียด้วยซ้ำ แต่บังเอิญติดเลี้ยงเสียก่อนว่าจะมาพຽงนี้
ฝากความเคารพล่วงหน้ามาก่อน”

เพ็ญลักษณ์ยิ้มอย่างอารมณ์ดี พยักหน้าเนิบ ๆ กัณหา
เปรยว่า

“รูฐเป็นเด็กดีนะ สุภาพเรียบร้อยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

“แต่ตาวิษุวัตน้องชายซาส์ไปหน่อย หมู่นี้หายหน้าหายตา
ไปนี่พ่อเกษตรกรหนุ่ม” ปัทมาสอดมา

“วัดไปเชียงใหม่คะ เพิ่งจะกลับมาถึงเมื่อวานขึ้นนี้เอง
ทันรับพี่ชายพอดี”

วิภาดาบอก ก่อนนี้วิภาดาสนิทสนมชอบ ๆ กับวิษุวัตอยู่
บ้างเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้เข็มของวิภาดามຽงไปสูงกว່านั้น
เป็นความรู้สึกที่ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามวัยและวุฒิที่เจริญขึ้น
วิษุวัตแม้ว่าแก่กว่าหล່อนปีหนึ่งก็จริง แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป
วิภาดาก็มองเห็นวิษุวัตกลายเป็นเด็กไปเสียแล้ว สำหรับคนที่จะ
กลายเป็นบัณฑิตสาวทางอักษรศาสตร์อย่างหล່อน ผู้มຽงจะทำ
ปริญญาสูงขึ้นไปอีกเรื่อย ๆ อย่างน้อยที่สุดแฟนของหล່อนควร

จะมีปริญญาน้อยๆ ก็มาสเตอร์ดีกรีและสิ่งแวดล้อมที่หรูๆ ไม่น้อยหน้าไปกว่าแฟนของบรรดาอาๆทั้งหลาย วิภาดาตั้งใจไว้เช่นนี้ เพราะฉะนั้นวิชวุฒยามนี้ จึงกลายฐานะมาเป็นเพื่อนธรรมดาของหล่อนไป และวิชวุตเองก็ดูเหมือนจะไม่กังวลอะไรนัก เบนเข็มของตนเองเปะปะมาทางพัชราวลัยและมีรันตีตามประสาหนุ่มคะนองนิสัยเจ้าชู้ทั้งหลายที่เห็นเด็กสาวรูปร่างหน้าตาดีก็ติดพันตะไปไม่เลิกหน้า

อาสาคนเล็กเปลี่ยนสายตามาจับที่สกาเวเดือนผู้นั่งฟังทุกคนพูดอยู่เงียบๆ

“เมื่อคืน โผล่เข้าไปดูในห้องของเธอแล้วไม่เห็นอยู่ นึกว่าพอปุ่เรียกไปธุระที่ตึกใหญ่ ที่แท้ก็มาอยู่ที่นี่เองนะเธอ”

“ฉันเรียกเขาเองแหละ...” สีนีว่า “ฉันกลับมาถึงก่อนใครทั้งนั้น ไม่มีใครสักคน เหลืออยู่แต่ตายคนเดียว เลยเรียกให้มาช่วยอะไรหน่อย เธอมีธุระอะไรจะใช้ตายเธอ?”

“เปล่าหรอกค่ะ”

เพ็ญลักษณ์ยืนแขวนคาประตูคุยกับพี่ๆ และหลานๆ อยู่
อีกสองสามคำก็ผละไป ก่อนจะลี้ภัย หึงสาวหันมาสั่ง
สกาเตือนว่า

“ต่าย ประเดี๋ยวไปหาอาที่ห้องหน่อยนะ”

เด็กสาวรับคำ

พอได้โอกาสสกาเตือนก็ปลีกตัวออกจากห้องนั้นโดยทิ้ง
หน้าที่ ‘หุ่’ สำหรับลองเครื่องสำอางชุดใหม่ของสินีไว้ให้กับ
มิรันตีผู้อสาโดยเต็มใจ ตรงไปที่ห้องของเพ็ญลักษณ์ ซึ่งบัดนี้
เจ้าของยังคงอยู่ในห้องอาบน้ำ ใช้น้ำยาล้างเล็บของอาสาวที่
ตั้งอยู่หน้ากระจก ลอกสีที่สินีทดลองเคลือบไว้ออกจนสะอาด

เมื่อเพ็ญลักษณ์กลับออกมาจากห้องน้ำก็พบหลานสาว
คนเล็กนั่งรออยู่ก่อนแล้วที่แป้นนวมหน้ากระจก

“ยังไม่ว่างไม่ใช่เหรอ?”

หล่อนถาม ขณะที่เข้ามายืนอยู่หน้ากระจกใช้แปรงขัดผม

“คะ อาเล็กจะใช้ต่ายทำอะไรให้หรือคะ?”

“ช่วยเอาครีมทาหลังให้อาหนอยเถอะ”

เพ็ญลักษณ์บอกพร้อมทั้งเปลื้องเสื้อคลุมขนหนูออก พยักหน้าให้หล่อนไปใส่กลอนประตูห้องเสีย ตนเองทิ้งกายลงไปนอนคว่ำอยู่บนเตียง สกาวเดือนหัวเราะเบาๆ เดินไปกดปุ่มสลักกลอนประตูตามคำสั่ง แล้วคว้ากระปุกครีมเคลือบผิวมาละเลงด้านหลังอันเปล่าเปลือยผุดผ่องของอาสาวจนทั่ว

“วันเสาร์นี้ต่ายจะไปเที่ยวกับพวกนั้นหรือเปล่า?”

“ทำไมคะ อาเล็ก?”

เด็กสาวเล็กคิ้วย่นๆ ย้อนถามมาขณะที่ลูบเล่นอยู่ที่ปลีช่องงามของอาสาว

“เปล่าหรอก อาอยาการู้ถึงความตั้งใจเดิมของเธอ”

“ต่ายไม่มีความตั้งใจอะไรไว้เลยสักอย่าง”

“พวกนั้นเขาไม่ได้ชวนเธอไว้หรือ?”

“คงจะชวนเมื่อตอนใกล้ๆ จะไปกระมังคะ”

“แล้วเราจะไปกับเขาไหมล่ะ?”

“อาเล็กไปไร่ไม่ใช่หรือคะ?”

“ฮือมม์ อาไปกับพวกนั้นไม่ได้หรอก ต้องไปดูงานที่ไร่”

“ถ่ายไปไร่กับอาเล็กดีกว่าค่ะ”

หล่อนบอก พร้อมกับเอาเสื้อขนหนูคลุมด้านหลังเปลือยของเพ็ญลักษณ์ไว้ ภายหลังจากชโลมครีมทั่ว

“กำลังจะชวนอยู่ที่เดียว ถึงได้ถามว่า เธอตั้งใจจะไปกับพวกนั้นอยู่หรือเปล่า ถ้าอยากจะไปจริงๆ ก็แล้วไป”

“ถ่ายไม่ไปหรอกค่ะ จะไปไร่กับอาเล็ก พวกนั้นเขามีเพื่อนไปกันหลายคน ส่วนมากถ่ายไม่รู้จึก คงไม่สนุกหรอก”

“ดีแล้ว อาจะได้วานอะไรถ่ายหน่อย เราจะไปศรีราชากันในตอนบ่ายวันศุกร์ วันจันทร์เย็นๆ จิงกลับ”

คิ้วคิ้วเรียวของเด็กสาวขมวดนิตหนึ่งอย่างสงสัย

“อาเล็กจะวานอะไรถ่ายคะ?”

เพ็ญลักษณ์คงนอนคว่ำอยู่เช่นนั้น ใช้ข้อศอกทั้งสอง
ยันกายไว้หันมายิ้มกับหลานสาว

“วันเสาร์นี้คุณกลดเขานึกยังงั้นขึ้นมาก็ไม่รู้ จัดแจงไป
ขอทานข้าวมันแกงไก่ที่ไร่...”

หญิงสาวพูดซ้ำๆ สีหน้าแสดงอาการไตร่ตรองไว้ก่อน
แล้ว พอแย้มออกมาเท่านั้น สกาวเดือนก็ดูเหมือนจะไหวทัน
หมดทุกอย่าง ซ่อนยิ้มไว้ แกล้งถามหน้าตาตื่นว่า

“เหรอกะ แล้วไง?”

“ที่นี่...”

อาสาวลากเสียง มือทั้งสองรองคางไว้ นัยน์ตาเป็น
ประกายขึ้นๆ

“...เช้าวันเสาร์อาจจะไปเล่นสกีน้ำนี่นะ พ่อคุณปฏิบัติต
คนยุ่งก็อุตริยากจะทานข้าวมันแกงไก่ขึ้นมวันนั้น ไม่รู้นึก
อะไรขึ้นมา ทั้งๆ ที่อาก็บอกแล้วว่าอาไม่ว่าง ต่ายไปไรกับอา
อาจจะได้วานให้ช่วยรับหน้าทรงกลดไว้ อาจะปรุ้งเครื่องแกงไว้ให้
ก่อนไป แล้วต่ายกับแม่ม่อมช่วยทำไว้ให้เขาหน้อยเถอะ เขาจะ

มาทานตอนเที่ยง ใต้ไหม? อาบอกเอาไว้แล้วละ ว่าอาจะไม่อยู่ จะให้ต่ายจัดการให้”

เด็กสาวเอียงคอ กลัณยัมไว้เช่นนั้น หล่อนพอจะอ่านอะไรได้ออกหมดแล้วระหว่างเพ็ญลักษณ์กับทรงกลด รู้สึกขบขันสนุกสนานอย่างยิ่ง ทำหน้าซื่อถามต่อไป

“อ้าว! ก็อาเล็กไม่ได้บอกพี่กลดหรือคะ ว่าอาเล็กจะไปเล่นสกีน้ำกับคุณอริส?”

หญิงสาวยกไหล่ชนิดหนึ่ง

“ไม่ได้บอกหรือ”

“ก็ทำไมถึงไม่บอกล่ะคะ พี่กลดเขาจะได้ไม่ไปคอยความหวังที่จะทานข้าวมันแกวไก่ของอาเล็กอยู่ พี่กลดไปไม่เจอะอาเล็กก็ผิดหวังแย่ล่ะซีคะ”

“ก็อยากอูตริไปวันเสาร์ทำไมล่ะ ไม่ได้เชื่อเชิญสักหน่อย อยากจะไปขอกินเองตะหาก ช่วยไม่ได้”

เพ็ญลักษณ์พูดเนิบ ๆ สีหน้ากราดไปด้วยรอยยิ้ม แทนที่จะเฉลียวคิดว่า หลานสาวพอจะเดาเรื่องได้ถูกหมดแล้ว เพราะ

เป็นตัวละครแอบไปกระซิบบอกทางทรงกลดไว้ก่อน ว่าหล่อนจะไปเล่นสกีน้ำกับอิสเรส

“ก็ถ้ายังงั้นทำไมอเล็กไม่บอกบิดไปเสียเลยล่ะคะ ว่าอเล็กไม่ว่างพอที่จะทำให้เขาทานได้”

“มันก็ไม่เห็นยากเย็นเหลือบ่ากว่าแรงอะไรนักนี่ เมื่อเขาอยากจะกิน ก็มีให้กิน เรื่องแค่นี้เอง ว่าแต่ต่ายรับหน้าไว้ให้หน่อยได้ไหมล่ะ?”

“ได้ค่ะ...” สกาวเดือนลากเสียงยานคางกลิ้งไปกับหัวเราะ “แล้วจะให้ต่ายบอกพี่กลดว่ายังไง ถ้าเขาถาม?”

เพ็ญลักษณ์ไม่ลืมฝีปากนิดหนึ่ง มองดูตาหลานสาวซึ่งขณะนี้จ้องมองมาก่อนแล้วบอกด้วยเสียงต่ำเบาว่า

“ถ้าเขาถามก็บอกว่าออกไปตรวจโรงงานแป้งมันที่ชลหรือพนัสอะไรก็ได้”

“ทำไมถึงต้องบอกอย่างนั้นล่ะคะ?”

เด็กสาวทำหน้าตายถาม เพื่ณูลักษณะหมวดคิ้วยุ่ง ดูมาว่า
“โง่จริงเด็กนี้ อาไม่ยากให้ทรงกลดรู้ว่าอาไปกับอิสเรสจำไว้ให้ดี
ละ อย่าไปเผลอบอกว่าอิสไปกับอาตอนเช้า”

“ต่ายอยากให้อาเล็กอยู่มากกว่าค่ะ”

หล่อนพูดแผ่วเบา น้ำเสียงหนักแน่นจริงจัง แล้วก็
อ้อนวอนต่อมาว่า

“...นะคะ อาเล็กคนดี...คนดีของต่าย อย่าไปเล่นสกีน้ำ
เลย อยู่กับพี่กลดดีกว่า เขาคงจะเสียใจมาก ถ้าไปไม่พบอาเล็ก
เจอะแต่ต่ายรับหน้าอยู่”

“เรารู้ได้ยังไง ว่าเขาจะเสียใจมาก?”

“โธ่ ต่ายรู้ซิคะ”

เด็กสาวทำเสียงละห้อย กอดไหล่เพื่ณูลักษณะไว้อย่าง
ประจบ หญิงสาวหัวเราะหึๆ ซ้ำเลื่องมอหหลานสาวอย่างรู้ทัน

“พี่กลดอดห่วงไปขอข้าวมันแกวไก่ทานถึงที่โน่น อาเล็ก
ก็ยังแอบหนีไปเล่นสกีน้ำกับคนอื่นเสีย มีหน้าซ้ำยังหลอกเขากอีก
อาเล็กไม่สงสารเขาบ้างหรือคะ”

“ແມ່ນີ້ ຍາຍຕ່າຍ ຖ້າຖາມຟ້າກຸດກຸດມາໄດ້ຍິນເຮົາພຸດ
ກັບອາຍັງຈິ່ງລະກິ ກັກເຮົາຕາຍເຮົາ ມີຫວັງຫາຕຸ້ກຕຸ້ນຕຸ້ກຕາມາປະເດນ
ໃຫ້ອີກສັກສິບຕົວ ແກ່ເຮົາຍັກກັນເສຍຈິງ ຄາມຈິງໆ ເຄອະ ເຮົາກັກຟີ
ກຸດຂອງເຮົາເຮົາເຮົາ?”

ຫລານສາວອມຍິມ ເຫັນຮອຍລັກຍິມງາມປາກກຸບຸ່ມຢູ່ທີ່ແກ້ມ
ຂາວເຄື່ອງທັງສອງຂ້າງ ພັກກັກດ້ວຍກິຣິຍາເຮົາ ຫລ່ອນຈະເປັນ
ເດັກອາຍຸທີ່ສຸດກໍເຮົາເຮົາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າອາສາວກັກທີ່ຫລ່ອນກັກແລະ
ໄວ້ວາງໃຈມາແຕ່ໃຫນແຕ່ໃຈກັກນີ້ເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ

“ກັກທີ່ເຮົາເຮົາ ຕ່າຍບອກຕາມຕາມ ຕ່າຍໄມ່ຂອບແຟນ
ກັກໃຫນຂອງອາເລັກແມ່ແຕ່ເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ ຟັກກຸດ
ດີອອກ ອາເລັກຂອບຟັກກຸດເຮົາ ອາເລັກຂາ...ອາໄປຂອບໃຈກັກທີ່ໃຫນ
ອີກເຮົາ ໄມ່ມີໃຈກັກຟັກກຸດໄດ້ກັກກັກ”

ເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ ແລ້ວຍັກກັກ

“ມັນເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ ແມ່ກັກ ເອ້! ດູກ ມາເປັນແມ່ສີ່
ແມ່ກັກດີກັກ ຍຸກໃຫ້ໄປຂອບເຮົາ ເອ້! ເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ
ດັກປາເຮົາເຮົາເຮົາເຮົາ ຄິງໄດ້ກັກເຮົາເຮົາ ອາເຮົາເຮົາ
ໃຫ້ກັກໄປກັກເຮົາເຮົາ”

“ถ่ายไม่ได้เชียร์ ถ่ายพูดความจริงตะหาก อาเล็กไม่รู้
อะไร ฟีกลดรักอาเล็กมากรู้ไหมคะ”

อาสาวเบิกตาโต ขณะที่รวบผมยาวของเด็กสาว เหนียว
ให้นอนพังกาบลงข้างๆ กระซิบซู่เบาๆ แต่ริมฝีปากกระบายไป
ด้วยรอยยิ้มหวานรีน

“บอกมาเดี๋ยวนี้นะ เราเอาอะไรที่ไหนมาพูดหา
ยายถ่าย?”

“ก็...ก็เขาบอกถ่ายนี่คะ!”

“เขาบอกถ่าย?”

หญิงสาวร้องเสียงสูง

“ค่ะ”

“เมื่อไหร่กัน?”

“ตั้งนานแล้วละค่ะ ตั้งแต่ถ่ายยังไม่ไปเข้าโรงเรียนประจำ
แล้วก็ยังบอกอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้อアレ็กไม่เห็นเธอคะ ฟีกลด
ไม่ยุ่งกับผู้หญิงที่ไหนเลยมาตลอดระยะเวลาสามปีกว่า

นับตั้งแต่พบอาเล็กครั้งนั้น เขาบอกว่าเขาจะแต่งงานกับอาเล็ก”

“แหม เป็นตุเป็นตะเชียวนะ เด็กนี่...” เพ็ญลักษณ์ร้องเสียงแหลมตีแผ่ให้ที่ต้นแขน “เรารู้ได้ยังไงว่าเขาไม่มีแฟนอาเห็นออกเต็มบ้านเต็มเมือง”

“อ้าว ถ้านั้นทำไมพี่กลดไม่แต่งงานกับใครไปเสียล่ะคะ”

หลานสาวเถียง

“ฉันจะไปรู้เขาเหอะ...” อาสาวพูดสะบัดๆ แต่ประกายตาแจ่มเจิดสุกใส “เขาอาจถือตัวเองว่าเป็นพ่อเนื้อหอมยังไม่อยากจะมีพันธะ ปลอยให้ผู้หญิงตอมเขาเล่นโก้ๆ ก็ได้ คนอย่างฤทธิ์ทรงกลดของเรานะ ฉันดูไม่ออกเลยว่าเขาจะจริงจังแน่นอนกับผู้หญิงคนไหน เรานะชิมมาบอกว่าเขารักฉัน ตัวเขาเองยังไม่เคยเห็นบอกออกมาชัดๆ สักที”

“โธ่ พี่กลดคงไม่กล้าบอกอาเล็กนะซิคะ”

สกาเวือนพูดอ่อยๆ เป็นปากเป็นเสียงแทนให้พี่กลดของหล่อนเต็มที พร้อมกับคิดอยู่ในใจว่า พี่กลดจะรู้ไหมหนอว่า

ต่ายเชียร์พี่กมลชนิดเสี่ยงต่อการถูกหยิกถึงขนาดนี้ ถ้ามันแต่ไป
คิดถึงแฟนอื่นๆ อยู่ละก็ คอยดูนะ จะแข่งให้อีกแตกต่ายไป
ทีเดียว อาเล็กนะทำพูดไปนั้นเองหรอก แท้จริงต่ายรู้ว่าอาเล็ก
ก็ชอบพี่กมลมาก ต่ายทำไม่ผิดหรอกที่กระซิบบอกอาเล็กเสีย
คืนนี้ ตัวเองรักเขาแล้วอยากอึ้งซักช้ายูทำอะไร อี! ตายแล้ว
เกิดใหม่ จ้างพี่กมลก็หาแม่สื่ออย่างต่ายไม่ได้อีกแล้ว รู้ไว้เสียมั่ง
ซิ...

เห็นอาสาวเฉยไป หล่อนก็ออกมามาก

“นะคะ อาเล็กอย่าไปพ่ต่ายเลย”

“เออแนะะ เอาจริงแฮะ กระต่ายนี้ ไม่ได้หรอก นัดอิสเขา
ไว้ด้วย วันนี้ไม่เห็นหรอ ยังอุตส่าห์หลบหน้าอิสเรสไปกับพี่กมล
ของต่ายเลย ให้โอกาสคนอื่นเขามั่งซิ เราจะผูกขาดอาของเรา
เอาไว้ให้พี่กมลคนเดียวงั้นหรอ”

“ต่ายโกรธอาเล็กแล้ว!”

เด็กสาวหน้าเจ้า กระซกเสียงพูดหนัก ๆ จัดแจงลุกขึ้น
จากเตียง อาสาวหัวเราะเอ็นดู เห็นยาวมมยาวไว้ได้ จุกเข้ามา
กอดไว้

“อย่าทำงอแงเป็นสมัยก่อนนี้ไปหน่อยเลยนะ ต่าย
ถามหน่อย อาเล็กกับพีกลดนะ ต่ายรักใคร่มากกว่ากัน”

“แน่นอนสิคะ ต่ายต้องรักอาเล็กมากกว่า”

“ดีแล้ว ถ้างั้นต่ายก็ต้องอยู่ฝ่ายอาเล็กสิ ธุระอะไรจะไปอยู่
ฝ่ายพีกลดเขา...”

หล่อนพูดอย่างเอาใจ เสียงอ่อนหวาน จับแก้มเด็กสาว
ปื๊ดเบาๆ

“...มีเหตุผลเสียมั้งสิต่าย เราไม่ใช่เด็กเล็กๆ อย่างแต่ก่อน
นี้แล้วนะ จะให้อาผิคนัดกับอิสเรสเขาได้ยังไง เวลาอื่นยังมีอีกตั้ง
ถมไป ทำไมถึงต้องนัดให้ตรงกันอย่างนี้ อายินดีที่จะพบพีกลด
ของต่าย และดูเหมือนจะให้เวลามากกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ของอา
ด้วยซ้ำ เขาเสียอีก บางทีนัดไว้ยังผิคนัดเสียเฉย ๆ การคบกับ
เขาจำเป็นด้วยหรือที่อาจะต้องเสียเพื่อนคนอื่น ๆ ไป เพราะ
มัวแต่จะไปเอาใจเขาอยู่คนเดียว เขายังไม่ได้เป็นแฟนอาหิ และ
อิสเรสก็ดี เจษฎาก็ดี อายังไม่ได้ถือว่าใครเป็นแฟนสักคน เพราะ
แน่ละ ถ้าใครเป็นแฟนของอาจริง ๆ ลงไปแล้ว เวลาทั้งหมดของ
อาจะต้องเป็นของคนคนนั้น และอาก็จะไม่คบกับเพื่อนผู้ชาย

คนไหนสนิทสนมอีก นี่ทุกคนและทุกฝ่ายก็ยังไม่มียะไรผูกพันกันสักอย่าง อาของต่ายเป็นผู้หญิงนะ การที่เราจะทำอะไรให้ผู้ชายสักคนหนึ่งเห็นว่าเราแคร์ต่อเขาเกินไป หรือพิเศษเหนือไปว่าคนอื่นโดยที่เขาเองก็ยังไม่ได้เป็นคู่รักกับเรานั้น ไม่เป็นสิ่งดีเลย มันกลายเป็นว่าเราจ้องอนเขา”

สกาเวือนยืมจืดๆ ออกมาได้ กราบที่ไหล่ของอาสาว
คนสวย

“ต่ายกราบขอโทษอาเล็กค่ะ ที่เอาแต่ใจตัวเองมากเกินไป หน่อย ต่ายไม่ใช่ผู้ใหญ่เลยสำหรับอาเล็ก”

“จำได้ไหม วันนี้ต่ายรับหน้าอิสเรสไว้ ให้อาหลบไปพบ
ทรงกลด”

“จำได้ค่ะ”

“เพราะฉะนั้น ในลักษณะเดียวกัน วันเสาร์ต่ายก็ต้อง
รับหน้าทรงกลดไว้ให้อาไปกับอิสเรส อันเดอร์สแตนด? อาไป
พบทรงกลด ต่ายก็ยังโกหกอิสเรสได้ว่าพ่อปู่เรียก ก็แล้วเวลา
อาไปกับอิสเรสมั้ง ต่ายจะช่วยโกหกทรงกลดไม่ได้เชียวหรือ
ว่าอาไปธุระ ไม่ต้องกลัวนะ ว่าจะเป็นคนพูดโกหก การโกหกที่ดี

เป็นเรื่องของคนฉลาด และโกหกแบบนี้ก็ไม่ได้โกหกให้ใครเสียหายเลย ดีด้วยกันทุกฝ่าย”

“ตกลงค่ะ”

ในที่สุดหล่อนก็พยักหน้า แต่ในใจร้องออกมาว่า อาเล็กจะให้ต่ายโกหกพี่กลดเขายังไงล่ะ ต่ายไปบอกเรื่องที่อาเล็กเตรียมไปเล่นสกีน้ำกับนายอิสเรสให้เขารู้หมดแล้ว และที่พี่กลดเขาบอกว่าจะไปชอกินข้าวมันแกงไก่อ้นะ มันคงเป็นลูกไม้แกลังกระทุ้งอาเล็กเท่านั้นแหละ ตาฤๅษีทรงกลดนั้นคงจะอยากดูกระมังว่า อาเล็กเขาจะวางแผนโกหกเขายังไงมั่ง ในที่สุดอาเล็กก็บังคับเราให้โกหกพี่กลดอีกต่อหนึ่ง เฮ้อ! สาวเฟื่องอย่างอาเล็กและหนุ่มหล่ออย่างพี่กลดนี่เขาช่างมีลูกไม้กันดีจริง

แล้ว...วันเสาร์อย่างว่านี่ พี่กลดจะไปกินข้าวมันแกงไก่อตามทีบอกกับอาเล็กไว้จริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ คงเพียงแกลังล้อเล่นกระมัง จะไปทำไมในเมื่อก็รู้ๆ อยู่แล้วว่าอาเล็กไม่อยู่...อย่าไปเลยนะพี่กลด ข้าวมันแกงไก่อมันไม่มีความหมายหรอก ถ้าหากอาเล็กไม่อยู่ ถึงต่ายจะประดิดประดอยทำให้ดีพิเศษยังไง ก็คงจะกระเดือกไม่ลงหรอก สมน้ำหน้าที่ต้องพลาดหวังในเสาร์นี้

อยากไม่มีความสามารถรั้งตัวเขาไว้ได้เองนี่นะ อุตส่าห์ช่วยถึงขนาดนี้แล้ว

คุยกับเพ็ญลักษณ์อีกครู่เดียว สกาวเดือนก็กลับมาห้อง
ทรุดกายลงนั่งบนเตียง มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนตัก
มองตุ๊กตาที่ทรงกลดให้ซึ่งตั้งอยู่บนพนักหัวเตียงแล้วสั่นหน้า
ซ้ๆ

“ซอร์รี่!...” เด็กสาวกระซิบ

“เธอรู้ว่า ฉันทำดีที่สุดแล้ว เป็นพยานนะ!”

แล้วก็ลงมือรีอเศษผ้ากับตะไกรที่ซุกไว้ใต้หมอนออกมา
ตัดเส้นให้ตุ๊กตาต่อไป

บ่ายวันนี้ ห้องโถงใหญ่ของตึกประธาน ‘ราชไมตรี’ เกือบจะ
 กลายสภาพเป็นสโมสรของเด็กหนุ่มสาวไป นอกจาก
 สราวุธ สุรไกรแล้ว ยังมีเพื่อนฝูงที่สนิทของหลานๆ ราชไมตรี
 ทั้งหญิงและชายมาชุมนุมกันเอิกเกริกคึกคัก

วิภาดา พืชราวลัย มिरันตี อลงกต และอนิลอยู่กันครบ
 มันเกือบจะเป็นปาร์ตี้ย่อยๆ ซึ่งมิรันตีบอกกับสราวุธว่า

“พวกเราเลี้ยงต้อนรับเธออีกครั้งยังไงล่ะคะ”

“ขอบคุณมากกับทุกๆ คนเหลือเกิน ผมเป็นสุขและอบอุ่น
 อย่างบอกไม่ถูกที่ได้กลับบ้านเกิด”

นายทหารหนุ่มกระซิบตอบอ่อนหวาน

“แล้วผมล่ะ มิ ไม่มีเกียรติได้รับการเวลคัมโฮมบ้างเหรอ”

วิษุวัตผู้กำลังเคี้ยวเมี่ยงลาวตุ๋ยๆ อยู่ในปาก ได้ยินแว่วๆ ก็หันมาสอดพร้อมกับประกายตาล้อเลียน วิษณุยืนอยู่ข้างๆ เอาศอกกระทันหัน เอียงหน้าเข้ามาถาม

“เราไปไหนมาไม่ทราบ ถึงจะให้เลี้ยงต้อนรับเวลคัมโฮม
หา?”

“ถึงว่าซี”

พัชรพลัยเสริม เพื่อนหนุ่มสาวทั้งหลายพากันหัวเราะ
ครืน

“อ้าว! ก็ฉันเพิ่งจะกลับมาจากมหานครพินค์ เขตแคว้น
แดนไกลเหมือนกันนี่นะ”

เกษตรกรหนุ่มผู้เพิ่งจะได้ปริญญาทำหน้าตึ้นร้องออกมา
หลายคนทำหน้างงๆ สรวุธรพี่ชายขมวดคิ้วถามมาว่า

“อะไรของแกกัน เจ้าวัต มมหานครพินค์ ฉันได้ข่าวว่า
แกแอบหนีไปสงกรานต์เชียงใหม่ เอารถคันใหม่ของคูณพ่อไป
ทำป่นเสียทั้งคันแล้วก็ทิ้งซากไว้ที่เชียงใหม่ นั่งรถไฟกลับมา
กรุงเทพก่อนหน้าฉันกลับมาถึงวันเดียว”

เพื่อนๆ ร่วมสิบคนที่ชุมนุมกันอยู่บริเวณห้องโถงและ
ลานดาตฟ้าที่เปิดทะเลสู่ท้องตึ๊ดตึงกันพากันหาขึ้นอีก วิษุวัต
ยักษ์ใหญ่หีบอะไรต่ออะไรที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะยาวเหยียด
อันเป็นอาหารว่างประเภทขบเคี้ยวเล่นใส่ปากไม่หยุดมือ

“นักเรียนอังกฤษนี่โง่บรมเลย มหานครฟังก์ก็คือ
เซี่ยงไฮ้มนะซี วิชาประวัติศาสตร์ไทยเห็นจะตก นายสรวุธรนี่”

“ชะ ดัดจริตเรียกเสียโก้เชียวนะ ใครจะไปรู้ละ มนุษย์
ทั่วไปเขาไม่เรียกอย่างแกนี่ อ้อ ดอดไปสงกรานต์เซี่ยงไฮ้แค่นี้
เองนะเธอ กลับมาจะให้เราเลี้ยงต้อนรับแล้ว” อลงกตตะโกน
มาจากโซฟาข้างตู้เล่นจานเสียง กำลังเลือกเพลงอยู่

“ต้อนรับหรือไม่ต้อนรับก็เห็นเคี้ยวตุ้ยๆ อยู่ไม่หยุดปากนี่
ยังงี้ละ” มิรันดร์ค้อน จีบปากว่ามาปन्हัวเราะ

“คนไม่มีเกียรติก็ยังงี้แหละ ต้องอ้มท้องเอาไว้ให้คนมี
เกียรติเขาอ้มใจไป”

แล้ววิษุวัตก็หันมายกคิ้วกับอนิล

“จริงไหมนายแวน ใครเขาจะกระจุกกระจิกปลื้มอก
ปลื้มใจ เวลาคัมโมกันยังงี้ เราเวลาคัมกระเพาะของเราเองดีกว่า
นิ นายกะฉนัมนั้หัวอกเดียวกัน อุตส่าห์บุกไปหามิตรถึง
เชียงใหม่ด้วยกัน เสร็จแล้วเหี่ยวแห้งไม่ได้แฟนกันสักคน
กลับมายังถูกพ่อตำอีก”

“อ้อ! จับได้แล้ว!”

วิภาดาชี้หน้าอนิลกับวิษุวัต

“...ไหนดอนิลบอกคุณปู่กับอา ๆ ทั้งหลายยังงี้ว่า
ทางมหาวิทยาลัยเขาเกณฑ์ให้ไปช่วยพัฒนาการอีสาน ขอเงิน
คุณปู่ไปห้าพัน อ้างว่าทางมหาวิทยาลัยเขาบังคับ ไม่งั้น
ไม่ตรวจข้อสอบให้ จับได้แล้ว ที่แท้ก็ต้มคุณปู่ แอบไปแฉ่สาว
เชียงใหม่กับวัดนั่นเอง”

พัชรพล มิรันดร์ และอลงกตช่วยกันโวยวายเกรี้ยวกราว
ขึ้น อนิลยกมือขึ้นอุดหู แล้วมองมาทางวิษุวัตอย่างโมโหที่
ปากส่ว่งมาทำความแตกขึ้น

“โธ! ไ้ปากโฆษกรฐบาล”

อนิลหันไปดำวิชฐัตเสียงอุบอปปิ แล้วหันมาทางวิภาดา

“...แล้วก็แม่เสียงสเตอร์ไอโฟนิคแปดลำโพง เจียบๆ เสีย
เถิดนะ”

อลงกตติดมือเปาะ แล้วแบมือออกไปตรงหน้าน้องชาย
ยักคิ้ว

“คำปิดปากจ่ายมาเดี๋ยวนี้ จัน วิ พัช แล้วก็มิ คนละคร้อย
บาทรวมเป็นสี่ร้อย ไม่งั้นจะไม่ใช้ระบบเพียงแคสเตอร์ไอโฟนิค
แปดลำโพงเท่านั้น จะเพิ่มแอมป์ฟายเออร์อีกขนาดสองร้อยวัตต์
เลย”

พี่สาวน้องสาวอีกสามคนเฮลั่น แบมือเข้ามาสลอน อนิล
ทำท่าเหมือนจะเป็นลม

“โธ่! ฉันจะไปเอาที่ไหนให้ ใช้เกลี้ยงฉาดไปหมดแล้ว”

“อะไรกัน เงินตั้งห้าพันฟีนิลไซ้เข้าไปยังไงอาทิตย์เดียว
เท่านั้น เอามาให้พวกเราเสียดี ๆ นะ คนละคร้อย ไม่งั้นฟ้องคุณปู่
จริงๆ ด้วย”

พัชราราลัยขุ่ส้าทับ เพื่อนๆ ทั้งหลายช่วยกันสนับสนุนมา
อนิลกะพริบตาปริบๆ มองไปทางสรวุฑผู้ยื่นปิดปากหัวเราะอยู่

“โธ่ๆ ก็ฉันไม่มีนี่ยะ เหลืออยู่แปดบาทเท่านั้น เอาไป
คนละสองบาทก็แล้วกัน”

“ไม่ยอม!”

วิภาดา พัชราราลัย และมิรันตีตวาดแว๊ดมาเป็นเสียงเดียว
อลงกตไม่ตะคอกเปล่า ซ้ายังคงกำปั้นหราชู่น้องชายอีก อนิล
จู้ปากลั่น โคลงหัวตึกๆ ทำปากขมุบขมิบด่าวิษุวัตพ้า

“แก ไอ้ตัวดี ปากสว่างนักทำไงล่ะทีนี้ ค่อมมิวนิสต์พวกนี้
ขู่เข้ญฉั่นใหญ่แล้ว”

วิษุวัตขู่มือขึ้นสูง

“เดี๋ยวก่อนๆ ฟังทางนี้ ข้าพเจ้าในฐานะประเทศพันธมิตร
กับอนิล ยินดีที่จะรับรองสภาพนี้ในครั้งนี้อย่างเดียว แต่ขอทำสัญญาให้
ให้หมดภายในระยะห้าสิบเดือน เหลือให้ประเทศละสองบาทต่อ
หนึ่งเดือน เป็นโครงการพัฒนาเศรษฐกิจช่วยเหลือประเทศด้อย

พัฒนาการทั้งสี่ที่เข้ามาขอร้องเรียนต่อสหประชาชาติ ว่าใน
ที่ประชุมลงมติใหม่”

ทั้งสี่คนเล็งเอ็ดอิง เสียงเจียวจ้าวลั่นไปหมด ชูกำปั้นให้
วิษุวัตกับอนิลว่อน ทุกคนหัวเราะลั่นตึก สรวุระจุปากโบกมือ

“นี่...อย่าเอ็ดตะโรโววายกันนักเลยนะ ประเดี๋ยวคุณปู่
ถือไม้ตะพดมาเท่านั้น”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” มिरันตีพูดยิ้มๆ “...วันนี้พวกเราขอ
อนุญาตคุณปู่ไว้แล้วว่าจะมีงานปาร์ตี้กัน ท่านอนุญาต”

ทั้งหมดกินกันไปคุยกันไป เปิดเครื่องเล่นจานเสียง เข้าเหย่
ถกเถียงกระเซ้ากันไปตามเรื่อง เป็นวงชุมนุมพบปะรวมหน้า
เพื่อนฝูงที่คึกคักครึกครื้นสนุกสนานยิ่ง

ระหว่างที่ทุกคนกำลังเฮฮากันอยู่ สรวุระ สุรไกรเดินช้าๆ
เสียงออกมายืนทำขอบลูกกรงดาดฟ้า ควักบุหรือออกมาจุดสูบ
กวาดสายตาออกไปยังบริเวณอันกว้างใหญ่ร่มรื่นของราชไมตรี
เหมือนจะพยายามค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง

‘แม่เทพธิดาน้อย สามปีเต็มๆ ที่ฉันไม่ได้เห็นเธออีกเลย
ก็เดี๋ยวนี้นะ เธอหลบไปอยู่เสียที่ไหน?’

หัวใจของเขากระซิบ

ชั่วขณะหนึ่ง ความเจ็บเหงาอย่างประหลาดวิ่งเข้า
ครอบงำดวงจิตของสราวุธ เขากำลังตกอยู่ในห้วงภวังค์ที่ไม่รู้สึก
ตน

สราวุธมาที่นี่ตั้งแต่สิบเอ็ดโมงเช้า จนกระทั่งเดี๋ยวนี้นี้
บ่ายสองโมงแล้ว ท่ามกลางการต้อนรับอย่างอบอุ่นของพวก
ราชไมตรีและเพื่อนๆ ที่มาร่วมชุมนุม เขาเฝ้ารออยู่ว่า เมื่อไรนะ
สราวุธดวงตาปลั่งราวกับดาวพระศุกร์ที่เขาเคยเห็นมาเมื่อสามปี
ก่อน และมีโอกาสพบกันเพียงเสียงจากโทรศัพท์เมื่อคืนนี้
จะปรากฏตัวขึ้น เท่าแล้วเท่ารอดก็ไม่มีวิแววว่าจะได้พบเห็น

จะถามอนิลก็หาโอกาสไม่ได้ ท่ามกลางความเกียจคร้าน
มากหน้าหลายตาเช่นนั้น ขณะนี้และเดี๋ยวนี้นางน้อยผู้นั้นอยู่ใน
บ้านนี้หรือเปล่าละ นายทหารหนุ่มเฝ้าจน

ใครคนหนึ่งคว่ำบาหรือในมือของเขาไปต่อ พอหันกลับมา
ก็พบอนิลกำลังมองดูอยู่ก่อนแล้ว

“มายืนทำอะไรอยู่ที่นี่?”

“ตากลม ข้างในอ้าวเหลือเกิน กรุงเทพฯเดือนเมษายนี่แย
จริงนะ คิดถึงหน้าร้อนเมื่อสามปีก่อนที่เราไปพักตากอากาศที่
บ้านไร่ สนุกดี”

“พวกนั้นเขาเตรียมโปรแกรมไว้แล้ว จะเอาแกไปเที่ยว
วันเสาร์นี่”

สราวุธพยักหน้าเรื่อยๆ ไม่สนใจอะไรนัก อัดคว้นบุหรื
หนักหน่วงแล้วเป่าให้กระจัดกระจายไปตามลมคิมหันต์

“แกควรจะบอกฉันอะไรสักอย่าง โดยไม่จำเป็นจะต้องรอ
ให้ฉันถามเลย”

อนิลหน้าตื่น”

บอกอะไร?”

นายทหารหนุ่มหัวเราะต่ำๆ ซ้ำเลื่องไปรอบกายเห็นยืน
อยู่เฉพาะสองต่อสองกับอนิล โดยไม่มีใครอยู่ใกล้ ก็ถอนใจเบาๆ
พูดสั้นๆ

“สกาเวือน!”

อนิลหัวเราะออกเบา ๆ จ้องตาเพื่อนหนุ่ม อย่างพอจะ
เข้าใจความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งได้โดยตลอด

“ตายนะเธอ เอ เมื่อเข้านี้ก่อนแกมา เห็นอาปัทม์ชวน
ออกไปไหนก็ไม่วรรู้ คงยังไม่กลับกระมัง ลืมบอกแก็ไป ประเดี๋ย
ก็คงได้พบหรือหน้า ใจร้อนไปไ้ ฉันบอกตายไ้แล้ววว่า
ถ้ากลับมาให้มาร่วมกับพวกเรากับว”

วว่าแล้วอนิลก็ยิ้มมีนัย เื้ออมมือตบไหล่สรวุทธเบา ๆ
กระซิบ

“ฉันขอชมเชยแก วุทธ แกตาแหลมเป็นบ้าเลย เจ้า
กระต่ายเด็กวัดตัวมอมแมมทั้งวันทั้งที่วิ่งโทอง ๆ อยู่ตามไร้สมัยก่อน
นี้ เดี๋ยวนี้น่าดูทีเดี๋ยว แกพูดไ้ไม่ผิดเลย”

“ฉันยังจำทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับสกาเวือนได้หมด
สิ่งแวดล้อมสภาพการเป็นอยู่...แกเป็นคนเล่าให้ฉันฟังเองตอนที่
เราไปบ้านไร้ครั้งนั้น เดี๋ยวนี้อะเป็นไ้บั้ง เหมือนเดิม ๆ
หรือเปล่า?”

“หมายถึงอะไร?”

“การเป็นอยู่ในขอบเขตราชไมตรีนี้ พี่บ้าน่าอรุณเกลียดคอยทรีตอยู่ตลอดเวลา เข้าหน้าใครไม่ได้ ถูกกีดกันเด็ดฉันททุกอย่าง มีแต่อาเล็กเท่านั้นที่เอาใจใส่อยู่บ้าง”

สีหน้าของอนิลขริมลง

“ฮือม ฉันเองก็ส่งสารถ่ายมานานแล้วเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่เดี๋ยวนี้ค่อยยังชั่วลงมากแล้ว กระต่ายโตขึ้น การวางตัวดีสงบเสียงและเจียมตัวอย่างที่สุด สังเกตดูถ่ายจะพยายามอยู่ชนิดที่เอาใจคนทุกคน เข้าใจอัตภาพของตนเอง...”

แล้วอนิลก็ยกไหล่ แบนมือกว้างออก

“...คนเราลงได้ฉลาดรู้จักหลักจิตวิทยาเสียอย่างหนึ่งก็อยู่ร่วมกับพวกนี้ได้ แม้บางขณะจะต้องขมขื่นบ้าง ถ่ายเป็นเด็กดีมาก เดี่ยวนี้ปรับใหม่หมด อาภรณ์ที่ว่าร้ายๆ เดี่ยวนี้ยังไม่รู้จะจับผิดอะไรถ่ายได้ พวกแม่พี่สาวหัวสูงทั้งหลายก็ลดการปั้นปึ่งดูแคลนลงมาก”

“พอจะเข้ากับพวกนี้ได้สนิทแล้วหรือยัง?”

“ก็เข้าใจได้ดีเมื่อจำเป็นขึ้นมา แต่โดยปรกติถ่ายกลายเป็นเด็กเงียบ ๆ ไม่ค่อยจะมาสูงสิงอยู่กับพวกนี้หรือสงวนเหลื่อมรักษาคมเกินตัวทีเดียว ฉันยังนึกชมอยู่เลย นิสัยอะไร ๆ มันกลับเป็นตรงกันข้ามกันไปหมด คิดไปไม่ถึงเลยว่าไม่เต็มเต็ง บ้า ๆ บอ ๆ คนนั้น บทจะดีขึ้นมาเป็นคนละคน แกก็เห็น ๆ อยู่แล้ว พวกพี่น้องวงศ์วานราชไมตรีของฉันมากมายเหลือเกิน แต่ละคนร้าย ๆ ทั้งนั้น เหมือนตัวละครในนิยายพื้น ๆ แบบชาวบ้านทั้งหลายนั้นแหละ กระต่ายกลับออกมาจากโรงเรียนคราวนี้ และสามารถที่จะอยู่ร่วมกับพวกนี้ได้ด้วยดี ต้องจัดว่าเป็นความสามารถชั้นสูง นานิชย์ทีเดียว ใครจะ ‘ลาย’ มายังไง ใครจะมาไม่ไหน...รักษาคันติมัน ประกอบแต่ความดีอยู่ตลอดไป ก็เอาตัวรอดไปได้ นี่เป็นหลักของบรรณวิทย์อยู่แล้ว คุณปู่ก็เป็นหลักประกันอยู่อีกทุกคน”

แววตาของสรารุทเป็นประกายชื่นชมยินดี และพลอยมีความรู้สึกโปร่งโล่งเป็นสุขขึ้น พอขยับปากจะถามอะไรต่อก็ต้องชะงัก เพราะวิษุวัตยิมเพลแร่เข้ามา

“ว่าไง มาแอบซุกซิบหาหรือความลับอะไรกันอยู่ที่นี่ เห็นตั้งแต่ลงจากเครื่องบินเมื่อวานนี้แล้ว เอา...รู้สึกว่าจะมีเรื่อง ‘ท้อปซิเครท’ กันอยู่ตลอดเวลาสิ คุณนี่ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว”

พี่ชายหัวเราะหึๆ มองดูน้องชายวัยไล่เลี่ย ซึ่งเป็นคู่ปรับ กันมาแต่ไหนแต่ไรด้วยอารมณ์ขันๆ ระคนหมั่นไส้

“แล้วมันวงการอะไรของแกเล่า”

วิษุวัตกระตุกไหล่ จิบเบียร์ที่ถือติดมือมาด้วย

“เปล่า ไม่ใช่วงการอะไรของฉันหรอก แต่คุณเลดี้ ทั้งหลายเขาใช้ให้ฉันมาถามดูว่า เราสองคนนะ คนหนึ่งเป็น หญิง อีกคนหนึ่งเป็นผู้ชาย แล้วก็เป็นผู้รักกันหรือยังไง ถึงได้ พยายามจะหาโอกาสคุยกันสองต่อสองอยู่ตลอดเวลา”

ว่าแล้ว วิษุวัตก็ล้วงซองบุหรี่ยาจากกระเป๋าพี่ชายขึ้นมาคาบ คว่ำบุหรี่ยาจากปากอนิลไปจุดต่อ พลังหรือตาตุทั้งสองอย่างมีนัย อนิลได้โอกาสที่วิษุวัตเดินเข้ามาเอง งอมะเหงกขึ้นสับไปกลไป บนศีรษะอย่างแรง เพื่อนหนุ่มร้องอุ้ หันมาแยกเขี้ยวเอ็ดตะโรลั่น

“นี่แหละ...!”

อนิลขบเขี้ยวเคี้ยวฟันปนหัวเราะ

“...เหมาะเหลือเกิน แกมาโดนมะเหงกพอดี เมื่อก็ยังไม่เจ็บใจไม่หาย ปากสว่างบรรล้วยเลยเจ้านี้ ดันไปบอกพวกนั้นได้ว่าฉันไปเซียงใหม่กับแก พวกนั้นปากคำแยกันทั้งนั้น เดียวไปฟ้องคุณปู่หรือพวกอาๆ ฉันก็ถูกด่าปนเท่านั้น เสียแรงยูให้วางแผนเสียอย่างดี ตัวมาเปิดโปงเสียเอง”

วิษุวัตยิ้มแห้งๆ ยกมือไหว้ปลกๆ

“โทษที มันเผลอไปจริง ๆ กำลังคุยอะไรกันอยู่หรือ?”

“ธุระไม่ใช่ ไป ๆ ๆ เข้าไปเต้นระบำทำเพลงโซว์สาว ๆ ตามประสาของแกเถอะ อย่างมายุ่งน้อยเลย”

อนิลโบกมือไล่ วิษุวัตเป่าควันทบหรืออย่างกรุยกรายทำเป็นทำขอบลูกกรงดาดฟ้า ส่งสายตากวาดไปรอบด้าน เปรยขึ้นลอยๆ

“ความจริง การจัดปาร์ตี้เลี้ยงต้อนรับนายทหารหนุ่มจากแซนเฮิร์ทของชาวราชไมตรีวันนี้อบอุ่นขึ้นมื่นดีมากนะ แต่ฉัน

รู้สึกว่ามันจะเหงาหงอยอย่างไรพิกล คล้ายจะขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง...”

เล็กคิ้วยั่ว ขำเลิ่ดงูฟี่ชายแล้วยิ้ม ถามมาว่า

“หรือว่าไง นายรุธ?”

“ขาดอะไร...”

สรารุธถามอย่างเสียไม่ได้

“ไม่รู้สิ...”

น้องชายทำหน้าที่เศร้า เสียหงอย

“...ฉันเองก็รู้สึกว่าจะ ‘ขาด’ ไปเหมือนกัน มันเป็นความรู้สึกอย่างเดียวกับนายนั่นแหละ”

แล้วเด็กหนุ่มเจ้าสำราญก็ฮัมเพลง ‘ซัมเมอร์คิสเซส’
เบาๆ

“เจ้านี่พูดอะไรมีปริศนาอยู่เรื่อย”

อนิลบ่น

“นิสัยมันเป็นยังงั้นแหละ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เพราะฉะนั้นมันถึงต้องต่อยกับฉันมาตลอดศก ใครๆ ไม่รู้ก็หาว่าเรารังแก ยอดยิวนสะบัด”

“ดวลกันเร็ว วุฑ?”

วิษุวัตเลิกคิ้วถามเบาๆ อย่างมีความหมายกินลิ้กระคน
เย้ายั่ว

“ไอ้บ้า!”

พี่ชายร้องออกมาปนหัวเราะถอนใจ มองดูน้องชายอย่าง
หงุดหงิดรำคาญใจ พอดีกับมิรันตีเดินตรงเข้ามา การขัดเส้นกัน
เป็นนัยๆ ระหว่างพี่น้องตระกูลสุไกรจึงจำต้องชะงักอยู่เพียงแค่นั้น
วิษุวัตทำเป็นหันไปคุยกับอนิลเสีย และสราวุธก็ยิ้มรับ
เพื่อนสาว

“ใช้ให้มาตาม เลยมายืนชมวิวเสียอีกคนหนึ่ง”

มิรันตีหันไปว่าวิษุวัต แล้วก็คว้าข้อมือสราวุธ บอก
อ่อนหวานว่า

“น้ำปลาหวานที่รูปบนว่ายากตั้งแต่งจากเครื่องบินนะ
ทำเสร็จแล้วละคะ เข้าไปทานเถอะ พวกนั้นแย่งกันใหญ่แล้ว
ข้าหมคนะ มะม่วงขนาดกำลังกรอบทีเดียว”

“หลายขนานเหลือเกินนี้ นายวรุณนี่...”

อนิลว่าพร้อมกับหัวเราะ

“...มีหวังท้องร่วงตาย”

“เอาละ วันนี้ยอมตาย ต้องกินเสียให้สาสมกับที่อดมา
สามปี แล้วก็คุ้มกับน้ำใจต้อนรับของเจ้าของบ้านและพรรคพวก
ทั้งหลาย”

สรารุณพูดยิ้มๆ เพื่อนๆ อีกหลายคนตะโกนเรียกมาจาก
ห้องโถงกลางที่กำลังรายล้อมมะม่วงน้ำปลาหวานอยู่
นายทหารหนุ่มมองไปยังตึกประธานอันเป็นที่อยู่ของประมุข
แห่งราชไมตรี แล้วถามขึ้นว่า

“เอ...ป้านี้คุณปู่ตื่นแล้วกระมังมิ เข้ามาในบ้านตั้ง
สามชั่วโมงแล้ว ยังไม่ได้ไปกราบท่านเลย เมื่อตอนเที่ยงจะไป
ลองกตึกบอกว่าท่านนอนกลางวันอยู่”

“คงตื่นแล้วกระมังคะ จะไปเดี๋ยวนี้นะหรือ”

“ต้องไปเสียหน่อย น่าเกลียด มาตั้งนานแล้ว ความจริงผมควรจะไปกราบเท้าเยี่ยงเยียนท่านนับตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้ามาในนี้เสียด้วยซ้ำ คุณอาๆ ทุกคนก็พบหมดแล้ว เหลือคุณปู่คนเดียวเท่านั้น มัวแต่คุยเล่นกันเสียเพลิน มีไปกับผมไหม”

มรินทร์เบ้าปาก รีบสั่นหน้าปฏิเสธโดยเร็ว

“ม่าย...วูธไปกับฟีนิลสิ”

สรววูธหันมาทางอนิล เด็กหนุ่มผู้สวมแว่นสันหัวโดยเร็วเช่นกัน รีบบอกมาว่า

“นายไปคนเดียวเถอะ วูธ พวกเราไม่อยากเข้าหาคุณปู่โดยไม่จำเป็นเลย มีคดีติดตัวกันอยู่ทั้งนั้น ชี้แจงไปถูกท่านเปิดรายการพระธรรมเทศนา”

“ถ้ายังนั้น...”

สรววูธหันมาทางน้องชาย พยักหน้า

“เจ้าวัตไปกับฉันสองคน เป็นเพื่อนกันหน่อยนะ”

วิษุวัตยักษ์ใหญ่

“โน เซอร์ ฉันไม่ได้จากไปไหนเสียนาน จนถึงกับจะต้องไปกราบบอกกับท่านว่าเดี๋ยวนี้ฉันกลับมาแล้วเหมือนนายนี่นะ นายนั้นแหละมีหน้าที่ที่จะต้องไปพบท่านโดยตรง ในฐานะเด็กกับผู้ใหญ่ มันเรื่องอะไรที่จะให้ฉันไปนั่งสงบเสงี่ยมอยู่กับนายด้วย ฉันจะกินมะม่วงน้ำปลาหวาน”

“ตามใจ ฉันไปคนเดียวก็ได้”

ว่าแล้วสราวุธก็เดินลงบันไดด้านที่ใกล้ที่สุด บ่ายหน้าไปทางถนนโรยกรวด ที่สองฟากทางเหลืองอร่ามไปด้วยราชพฤกษ์ ซึ่งกำลังออกดอกสะพรั่ง เสียงมีรันตีกับอนิลตะโกนส่งไล่หลังมาว่า

“กลับมาเร็วๆ นะวุธ มะม่วงน้ำปลาหวานหมดไม่รู้ด้วย”

นายทหารหนุ่มหันมาโบกมือให้ และทอดเท้าไปตามถนนช้าๆ มุ่งตรงไปยังตึกประธาน ซึ่งตั้งลึกเข้าไปในอาณาเขตกว้างขวางร่มรื่น สงัดเงียบอยู่ในเงาล้อมของต้นสน

ลมระอุของคิมหันต์เป่าผมที่เกล้าไว้หลวม ๆ ให้กระจัดกระจายออกปลิวมาเคลียอยู่ชอกแถม ตะวันบ่ายสะท้อนเงาจากน้ำในสระขึ้นมาระบายสีเรื่องรองจับอยู่ที่มานชนตาหรี ร้างทอดอยู่บนเนินหญ้า หลังพิงโคนมะพร้าวเดี่ยวซึ่งมีนกเล็ก ๆ สองสามตัวเกาะจั่นมะพร้าวเบื่องบน ส่งเสียงร้องและจิกดอกอ่อนให้ร่วงลงมาเป็นสาย นัยน์ตาผืนเหม่อจับอยู่ที่เจ้านกกำลังแสนสุขเรีงรำเหล่านั้น แล้วทอดเลยขึ้นไปสู่ท้องฟ้าสีน้ำเงินอันวิ้งว้าง ตกอยู่ในภวังค์ครึ่งหลับครึ่งตื่น ช่าง ๆ ภายตำราเรียนสามสี่เล่มวางเกลื่อน

“ขออภัยเกิดครับ”

เสียงนุ่มแจ่มใสมีกังวานดังขึ้นเบา ๆ เบื้องหลัง ปลุกภวังค์เด็กสาวให้ตื่นขึ้นในฉับพลันนั้น หันขวับมาโดยเร็วแล้วตะลึงไปอึดใจหนึ่ง ร้างตระหง่านร่างหนึ่งยืนก้มศีรษะน้อย ๆ ส่งยิ้มพรายและประกายตาแจ่มใสจับมาที่หล่อนไม่กะพริบ ระหว่างที่หล่อนยังตะลึงอยู่นั้น เขากล่าวต่อมาเบา ๆ ว่า

“ผมกำลังค้นหาเพื่อนเก่าที่แสนจะน่ารักคนหนึ่ง เธอชื่อสกาวเดือน คุณจะกรุณาบอกได้ไหมครับว่าขณะนี้เธออยู่ที่ไหน?”

หลุดลุกขึ้นยืนโดยเร็ว จ้องใบหน้าคมสันอันพราวไปด้วยรอยยิ้มนั้น พร้อมกับสำรวจไปตลอดทั้งเรือนร่างสง่างามที่ยืนอยู่ตรงหน้าในระยะใกล้ แล้วหัวเราะออกมาตื้นๆ เลือดแผ่ซ่านขึ้นมาอาบผิวหน้าบ่มเป็นสีชมพู ตาดำสนิททั้งคู่เป็นประกาย

“คุณเป็นใคร?”

“ผมชื่อ ‘นายจอห์นแห่วง’ ครับ”

สภาวะเดือนปิดปาก ความขบขันระคนปีติฉายชัดอยู่ในแววตา

“เดี๋ยวนี้ไม่เห็นแห่วงแล้วนี่ เพราะฉะนั้นเปลี่ยนชื่อเสียที่ได้แล้วกระมัง...”

แล้วเด็กสาวก็สละตม ตาเจิดจรัสจับนั่งอยู่ที่ใบหน้าเขาลดมือลงจากการปิดปาก ทำให้เห็นอมยิ้ม

“สวัสดิ์ค่ะ คุณสรายุทธ ยินดีที่ได้พบคุณ”

นายทหารหนุ่มถอนหายใจยาว หัวเราะแผ่วนุ่ม

“เฮ้อ! โลงออกไปที ผมนึกว่าคุณตายจะไม่ยอมหักผม เสียอีก”

“ก็เลยทำเป็นไม่รู้จักเสียก่อน จันทน์ใช่ไหม?”

“ผมไม่รู้จักจริงๆ ครับ จำคุณตายไม่ได้เลย ผมแพัพั่น อนิลเสียแล้ว เห็นคุณตายข้างหลังนั่งอยู่เมื่อกี้ ที่แรกนึกว่า นางไม้ออกมาจากต้นมะพร้าวต้นนี้ ก็เลยเลี้ยวเดินเข้ามาถามดู จันทน์เอง”

“อย่าลืกรู้ไหมหนอยเลย จันทน์โตเกินกว่าที่คุณจะหลอกได้เสีย แล้ว...” แล้วหล่อนก็หัวเราะเบา หวาน เห็นไรฟันเป็นระเบียบงามขาวสดใสตัดกับกลีบกระชับสีชมพู กล่าวต่อมาอย่างยินดี

“...และขอบคุณมากที่ยังจำเหตุการณ์ทุกอย่างใน สมัยก่อนได้ แม้แต่ว่าฉันเคยอุทริเรียกคุณว่าอย่างไร ขอโทษ สำหรับสมัยก่อนนี้ด้วยนะคะ ที่เรียกคุณว่า ‘นายจอนแหง’ ทั้งๆ ที่อันที่จริงจอนของคุณไม่ได้แหงเลย จันทน์แก้งเรียกไปจันทน์เองแหละ”

สรราชย์มละไม ตาของเขาไม่ยอมห่างไปจากใบหน้าของ เด็กสาวผู้ยืนเกาะต้นมะพร้าวอยู่

“ที่ไหนได้ครับ ตอนที่คุณว่าผม ผมลองไปส่องกระจกดู
ถึงได้รู้ว่าผมกันจอนไม่เท่ากันจริง ๆ นั้นแหละในสมัยนั้น
ยังนึกชมอยู่เลยว่าตาคุณต่ายดีเหลือเกิน แล้วก็เข้าใจตั้งชื่อให้
ผม ถึงเดี๋ยวนี้จอนผมจะไม่แหงแล้ว ผมก็ยังอยากจะชื่อ
‘นายจอนแหง’ คนเดิมของคุณต่ายอยู่นั้นแหละ ว่าแต่ว่า...”

นายทหารหนุ่มก้มลงมองดูตรงที่สกาเวเดือนหนึ่ง
ทอดอารมณ์ไคนะมะพร้าวเมื่อครู่นี้ เลิกคืบขึ้น

“...ผมเข้ามารบกวนคุณต่ายหรือเปล่าครับ เห็นกำลังนั่ง
ฝึนอยู่คนเดียว”

“เปล่าหรอกค่ะ ดูหนังสือแล้วเลยชักง่วงเพลอ ๆ ไป
คุณย่องเข้ามายืนอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไหร่กัน เจียบเหลือเกิน
ไม่ได้ยินเสียงเลย”

“ผมมาที่ตึกใหญ่ กราบเท้าเยี่ยมเยียนคุณปู่ของคุณครับ
ขากลับออกจากตึกหลังนั้นเหลือบมาเห็นคุณอยู่ที่นี้ก็เลยเดิน
เข้ามา ที่แรกไม่แน่ใจ นึกว่าจะไม่ใช่คุณเสียอีก พอเดินเข้ามา
ใกล้ถึงได้จำได้...”

สกาเวดอน รัดมีแชน เล่ม 2

๐๖๗

โนเครอบรันทอมรินทร์ คอโรเปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๔๐ E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอรุณ

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8471-0

เผยแพร่ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๖๔

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอโรเปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)